

Dernæst foretoges:

Første Behandling af Forslag til Lov om Kontingentbetalingen paa Aandssvageanstalterne.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 1027).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Ministeren for Sundhedsvæsen (Rubow): Ved Loven af 1902, hvorved Aandssvagevæsenets Forhold ordnedes, blev Betalingen for Alumnerne paa Aandssvageanstalterne ansat til 600 Kr., hvoraf Staten betalte de 300 og Kommunerne de 300. Denne Betaling viste sig tilstrækkelig i en Række af Aar indtil 1911, da Udgifterne begyndte at stige. Ved Loven af Maj 1911 sattes Betalingen derefter til 650 Kr., hvoraf Staten betalte de 300 og Kommunerne de 350 Kr. Efter Verdenskrigens Udbrud steg Udgifterne meget stærkt, saaledes at Udgifterne pr. andssvag i 1920 naaede op til 1 700 Kr. Deraf betalte Kommunerne i Henhold til Loven af 1911 de 350 Kr., medens Staten betalte 1 350 Kr. Paa dette Misforhold mellem Statens og Kommunernes Betaling raadedes der i nogen Grad Bod ved Loven af 1920, hvorefter Betalingen for Kommunerne forhøjedes fra 350 Kr. til 600 Kr., medens Staten betalte hele Resten. I de sidste Aar har Udgifterne været nedadgaende, saaledes at Udgiften pr. Alumne paa Anstalterne nu ligger omkring 1 100 Kr., og under Hensyn til disse stærkt nedadgaende Udgifter har man fra Ministeriets Side ment det rigtigst at tage Hensyn til Købstadforeningens og Sogneraadforeningernes Ønske om en Nedsættelse af Kommunernes Kontingent. Der stilles derfor her Forslag om, at Kommunernes Kontingent nedsættes med 10 pCt., fra 600 Kr. til 540 Kr. Lovforslaget er enstemmigt vedtaget i det andet høje Ting, og jeg henstiller til dette høje Ting at tage Lovforslaget under velvillig og hurtig Behandling.

Ejsing: Jeg skal paa det bedste anbefale det foreliggende Lovforslag til hurtig Vedtagelse her i Tinget. Man er gaaet til den Ændring nu at foreslaa, at Tilskuddet fra Kommunerne ikke skal være det halve, men lidt mindre end det halve af, hvad Betalingen er. Hvem der trænger haardst til at slippe lidt billigt, Staten eller Kommunerne, ved jeg ikke, men jeg kan ganske tiltræde Lovforslaget, som det foreligger. Yderligere vil jeg gøre opmærksom paa, at

naar man forleden Dag talte om den Trang, der var til Pladser for de sindssyge, saa gælder det samme overfor de aandssvage; der er ret store Ekspektancelister. Men der gøres jo et stort Arbejde for at udvide Pladsforholdene. Der har fundet en meget stor Udvidelse Sted paa Ebberødgaard, idet man har bygget meget der i de senere Aar, og en stor Udvidelse paatænkesovre ved Ribe. Jeg glæder mig over at kunne fastslaa, at den højtærede Minister virkelig tænker paa at afbøde Manglerne her; men der er fremdeles en stærk Trang til flere Pladser, især ved de Kellerske Anstalter, som har den største Ekspektanceliste af samtlige Aandssvageanstalter. Jeg haaber, at den højtærede Minister vil tænke paa dette Forhold.

Steincke: Paa mit Partis Vegne kan jeg anbefale det Lovforslag, som den højtærede Sundhedsminister nu har gennemgaaet, til hurtig og velvillig Behandling. Vi kunde ganske vist have ønsket, at der var taget noget større Hensyn til samtlige de store kommunale Sammenslutningers Ønsker, selv om Amsraadsforeningen ikke ses at have været med. De ønskede en Lettelse af Kommunernes Byrde paa dette Omraade. Jeg kan ikke rigtig forstaa, hvorfor Folketingsudvalget egentlig skulde bruge længere Tid for at opnaa den fornødne Enighed om et Forslag paa Grundlag af den af Bestyrelsen for Aandssvageanstalterne anbefalede Udgiftsfordeling, som man jo i Princippet var enig om i Folketinget. Men derved er der vel nok ikke noget at gøre nu i Landstinget, omtrent Dagen før Samlingen formentlig slutter, og vi maa saa afvente det af den højtærede Sundhedsminister bebudede Forslag til næste Rigsdagssamling.

Med Hensyn til dette maa jeg maaske allerede nu gøre den Bemærkning, at der formentlig ikke under Hensyn til hele den splittede og principløse Refusionsordning, der hersker indenfor dansk Forsørgelseslovgivning, er nogen Grund til at være saa betænkelig, som den højtærede Sundhedsminister ifølge Bemærkningerne til Lovforslaget synes at være med Hensyn til Ændringer af Refusionsreglerne paa et enkelt Punkt, altsaa in casu med Hensyn til de aandssvage. Ganske vist anser jeg ikke Amsraadskredsen for den rette Bærer af Refusionen paa dette Omraade; og hvis der overhovedet var nogen Grund til at vente en samlet ny Refusionsordning indenfor Forsørgelseslovgivningen, saa vilde jeg give den højtærede Minister Ret i, at det var urimeligt at særlovgive for de aandssvage. Men Ministeren henviser i saa Henseende til